

FALTA ALGÚ?

Fa milions d'anys que hi som però no hi ha ningú que reconegui la nostra existència. Bé, per parlar amb exactitud, hauria de dir que no hi ha cap representant del gènere humà, que sàpiga de nosaltres. Els animals prou que ho saben i fugen com ànima en pena quan ens hi atensem.

Som molts però ells no ens veuen. Ni ells ni elles. Els humans, entre altres estupideses inútils, s'entretenen a mirar de diferenciar-se minuciosament els uns dels altres segons els aparells reproductors, una part ridícula del seu cos a la qual donen una importància desmesurada, totalment incomprendible. No ens veuen perquè la nostra essència s'escapa als seus sentits, que són més limitats que els de qualsevol animal domèstic. L'única cosa en què destaquen per damunt de tota la creació és en l'arrogància, que els fa creure sense dubtar que allò que s'escapa a la seva ínfima capacitat de comprensió simplement no existeix. Li'n diuen ciència, a aquest succedani de coneixement que es prenen tan seriosament i els fa sentir tan orgullosos. Pobrets.

Quan van aparèixer feien una mica de riure i tot. Uns micos pelats que a l'aconseguir aguantar-se drets només amb dos potes van agafar ínfules de grans senyors. Si no fossin tan cretins farien mitja pena i tot. Però no en fan cap mica. Per no allargar-nos tant, només dir que és aquest caràcter seu, ingenu i arrogant, el que els ha convertit en els nostres hostes perfectes.

Molt abans que arribessin ells, nosaltres vivíem dins de les entranyes de la terra, emboscats a les tenebres. Per fora voltaven besties grosses amb unes trompes enormes i unes ales fenomenals. Les vam intentar parasitar, però va ser impossible. No ens volien. Quan intentàvem escolar-nos-els dins dels cervells, les seves membranes ofegaven la nostra veueta insidiosa quan els dèiem que mosseguessin, que escorressin, que arrenquessin vísceres. Però aquelles bèsties d'ullals enormes només volien rosegar herba. Eren impermeables al mal. Les vam haver de deixar córrer i vam tornar a amagar-nos entre els focs líquids de les entranyes de la terra.

Va venir la pols i va venir el fred i vam passar mil·lennis entre flames. Vam tornar a sortir a la llum amagats entre les ales dels ratpenats que sortien dels avencs mes profunds. Les petites bestioles negres es colaven pels forats i es menjaven les aranyes i els insectes que trobaven al seu pas. Eurinik, que ara és el nostre amo i senyor però que en aquell moment era un més de nosaltres, va aconseguir capturar la voluntat del ratpenat que el transportava. El ratpenat, inspirat per l'Eurinik, va començar a foradar la terra per menjar-se els ulls dels animals morts que hi jeien. Amb les seves urpetes verinoses arrencava els ulls de les òrbites i els rosegaven com si fossin llepolies. Vam anar envaint la ment dels ratpenats i aviat no en vam tenir prou amb fer-los menjar els ulls dels morts sinó que els vam animar a menjar-se els dels vius. La menja que més cobejaven eren els ullets grocs de les serps. No em pregunteu el perquè. Jo i els meus no tenim raó, sentits ni gustos, només tenim voluntat. Una voluntat immensa de dominar el món.

Una serp va enroscar-se al ratpenat on viatjava l'Eurinik i quan se'l va engolir, el nostre amo i senyor va trobar-se dins d'un cervellet encara més permeable al mal i amb un cos esmunyedís molt més perillós que el dels ratpenats, que no són més que uns pobres infeliços que no s'hi veuen gaire i que a part d'arrencar ulls poques coses són capaços de fer. Les serps sí que són uns bons instruments per al mal. S'escolen per tot arreu, enverinen, escanyen. Són assassines perfectes.

Anys més tard, l'Eurinik, avorrit de ratpenats i serps, va decidir intentar parasitar els humans, que eren uns animalots que mostraven puntes d'intel·ligència i estaven aprenent a fer foc i armes. Va començar pels morts, que s'estaven més quiets. Els primers homínids, quan un dels seus no respirava més i quedava immòbil i blanc, no hi donaven gaires voltes, que prou feines tenien a mirar de sobreviure ells, i el deixaven en un racó perquè se'ls cruspissin els ocells rapinyaires, corbs, voltors i trencalossos, que són uns animalots amb cap propensió per al mal tot i que els humans, amb la seva habituals curtesa de mires, els condemnen a causa de la seva alimentació, sense adonar-se que per menjar-te algú que ja està mort en lloc de matar-lo tu mateix has de tenir un cor ple de bondat.

Eurinik, el nostre senyor, no li'n té el cor ple de bondat, no, i va aconseguir que la serp que posseïa s'esmunyís dins la boca d'una dona jove mentre dormia, matar-la, i un cop morta tornar-la a

despertar. La jove, que havia perdut la qualitat corpòria, infestada de mal, de nit entrava per les esclotxes de les coves, matava els nounats i les parteres, i de dia s'enfonsava sota la terra, on reposaven els altres cadàvers humans, mig descompostos, i els despertava del son etern amb el seu alè fètid. Les tombes es removien cada nit sota els peus dels homes i les dones de les cavernes. Els va envair el por. Se sentien indefensos davant els morts invisibles que els assetjaven entre les ombres. Van inventar-se rituals per conjurar-los però no van servir de res. Feien riure, els pobres humans, amb les seves pedretes afilades matant-se entre ells creient que ens atacaven a nosaltres. En una cova isolada va morir de part una noia jove que era tan bella que Eurinik la va anar a buscar. Però ella ja estava posseïda pel mal i el nostre amo i senyor, furiós perquè s'havia quedat sense nou hoste a qui parasitar, va escolar-se pel melic del nadó de la dona morta per matar-lo i fer-se'l seu. Però l'infant no va morir. L'infantó, empès per una fúria desconeguda, va començar a xuclar el pit de la jove morta fins que unes altres dones li'n van poder arrencar.

Quan l'infant es va fer gran, infestat de mal, vam veure que per fi havíem trobat allò que buscàvem des del principi dels temps, ara sí, l'aliat perfecte. Eren ells, sí, els micos pelats i amb ínfules de grandesa. La pell del melic és porosa i està plena de replecs, és facilíssim entrar dins seu i un cop dins, ja són nostres. Al principi va ser fàcil però com que els humans procreen a una velocitat vertiginosa no teníem prou efectius per infestar-los a tots. Nosaltres som els que som, no ens reproduïm ni morim, sempre som els mateixos. Havíem conquerit una petita part dels humans, sí, però els altres es mostraven inflexibles.

No sabien, com ara tampoc saben, res de nosaltres, però quan pescaven algun dels seus enverinant criatures, torturant animals o conjurant tempestes, no tenien gaires contemplacions a llençar-lo al foc, clavar-li una estaca al cor o enterrar-lo viu ben fondo. Quan el nostre hoste moria, nosaltres n'havíem de buscar un altre de seguida perquè tants anys parasitant cossos han fet que sols no puguem existir. Fins que Eurinik va tenir la idea que ho havia de canviar tot: havíem d'aconseguir que no només cap humà sospités de la nostra existència sinó que havíem de sembrar la confusió entre homes i dones, tornar-los sords i secs a la nostra presència, fer que malgrat la evidència del mal, ells, ingenus, seguissin convençuts de la nostra inexistència.

Ens vam organitzar. Vam fer-nos encara més àgils i sinuosos i vam aconseguir introduir-nos per qualsevol orifici del cos. Era fàcil. Els humans estan plens de forats, grans i petits, que els connecten amb l'exterior i els deixen totalment a la nostra mercè. Vam entrar massivament en cossos d'infants, de joves, d'adults, de vells. La nostra imaginació no té límit però, instigats per nosaltres, hem comprovat que la dels humans tampoc. Una part dels nostres es va abocar a les violacions, els esbudellaments, les evisceracions, les trepanacions i uns altres, més refinats o finolis, o que simplement s'havien atipat de sang, van dedicar-se a inocular pensaments estranys als tranquils animals mamífers que haurien estat els humans sense la nostra intervenció. Els van fer comparar-se els uns als altres i pensar que qualsevol altre era millor. Tan senzill com això. Només va caldre aquest mirall pervers per estendre la ràbia, la tristesa, la misèria i la guerra arreu.

Els humans que encara no estaven infectats de mal es van blindar: van construir cases amb parets gruixudes i després ciutats, muralles, fortificacions, búnquers. Per un moment semblava que es podrien salvar. Van estar a punt però no ho van aconseguir. Nosaltres vam ser més ràpids i més llestos. Vam aconseguir fer-nos encara més volàtils i porosos i ja no ens va caldre entrar físicament dins del cos dels nostres hostes, n'hi havia prou amb atansar-nos als ulls i a les orelles, i això podem fer-ho sempre i a tot arreu perquè per més búnquers on es tanquin i armilles antibales que es posin la nostra veueta insidiosa els entra a través d'uns aparells que porten a la mà i que són el nostres altaveu.

Els últims anys, el canvi ha estat encara més vertiginós i ni tan sols nosaltres ens el podem explicar. Alguns dels nostres afirmen que hi ha un departament secret que l'està orquestrant. Es fan festes sobre nosaltres, els joves es maquillen i es posen màscares per semblar morts vivents, bruixes, fantomes, engendres del mal. Volen ser com nosaltres, però no amb pànic i reverència, fent rituals per conjurar-nos com havien fet abans. No. Ara ho fan per riure-se'n. Aquesta ha estat la nostra última i millor genialitat, la que ens farà guanyar la batalla definitiva i dominar el món: que tothom pensi que no existim, que fem riure, que no som res, i que fins i tot en la nostra nit, la primera nit de tots els temps, la nit en què fa milions d'anys vam sortir de l'ou de la serp, us podeu

pintar gotes de sang a la vora dels llavis, emblanquinar-vos les galtes, vestir-vos amb uns parracs, emborratxar-vos i fer el ruc convençuts que no us passarà res.

Però...n'esteu segurs? Us heu comptat, abans d'entrar a la festa? I ara al sortir, us heu tornat a comptar? No veieu que falta algú? No us heu descomptat, no. Falta algú. I tu mateixa, sí, tu! Tu! Què fas llegint contes de por? Que no veus que quan al final de la festa, quan tothom es traurà la màscara, sota la nostra no hi haurà res més que el pur horror?

Al final ho veuràs, oh i tant que sí, que ho veuràs. Però ja serà massa tard.